

VII.6060.35.2019.AG

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie**
ul. Jasna 2/4
00-013 Warszawa

za pośrednictwem
Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych
ul. Stawki 2
00-193 Warszawa

Skarżący:
Rzecznik Praw Obywatelskich

- Strona:**
1. Kamila Gasiuk-Pihowicz – dane w aktach postępowania
 2. Kancelaria Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej – dane w aktach postępowania

Organ:
Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych

Skarga Rzecznika Praw Obywatelskich

Działając na podstawie art. 14 pkt 6 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. *o Rzeczniku Praw Obywatelskich* (Dz. U. z 2018 r., poz. 2179; dalej jako: ustawa o RPO), art. 8 § 1 i art. 50 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi* (Dz. U. z 2018 r., poz. 1302 ze zm.; dalej jako: p.p.s.a.) oraz art. 70 ust. 3 ustawy z dnia 10 maja 2018 r. *o ochronie danych osobowych* (Dz. U. z 2018 r. poz. 1000 ze zm., dalej jako: u.o.d.o.)

Rzecznik zaskarża

postanowienie Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych z 29 lipca 2019 r. (znak ZSPU.440.707.2019.AZ.I) zobowiązujące Kancelarię Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej do

ograniczenia przetwarzania danych osobowych sędziów zawartych w wykazach sędziów popierających zgłoszenia kandydatów do Krajowej Rady Sądownictwa poprzez nakazanie powstrzymania się od ich upubliczniania oraz udostępniania w jakiegokolwiek formie innym podmiotom do czasu wydania decyzji kończącej postępowanie w sprawie.

Zaskarżonemu postanowieniu Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych Rzecznik zarzuca rażąco naruszeniem prawa, polegające na nieuwzględnieniu art. 170 p.p.s.a. w zw. z art. 184 Konstytucji RP i dokonanie samodzielnych ustaleń co do wykładni art. 11c ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 84, dalej: ustawa o KRS) w sytuacji, w której sprawa została rozstrzygnięta prawomocnym orzeczeniem sądu,

a także

- **naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy** w ten sposób, że doszło do błędnego zastosowania art. 11c ustawy o KRS poprzez uznanie, że w toku postępowania wszczętego z urzędu w sprawie dotyczącej przetwarzania danych osobowych sędziów zawartych w wykazie sędziów popierających zgłoszenia kandydatów do Krajowej Rady Sądownictwa zostało uprawdopodobnione, że przetwarzanie danych osobowych narusza przepisy o ochronie danych osobowych, a dalsze ich przetwarzanie może spowodować poważne i trudne do usunięcia skutki,
- **naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy**, poprzez niezastosowanie art. 86 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (dalej jako: RODO, Dz. Urz. L 119 z 4.5.2016, s. 1),
- **naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy**, a mianowicie art. 170 p.p.s.a. w zw. z art. 184 Konstytucji RP poprzez ich niezastosowanie i zobowiązanie Kancelarii Sejmu – mimo wydania prawomocnego orzeczenia przez Naczelny Sąd Administracyjny w sprawie I OSK 4282/18 - do ograniczenia przetwarzania danych osobowych, o których mowa w postanowieniu, a

tym samym do niewykonania prawomocnego orzeczenia sądu w terminie wynikającym z przepisów, co jednocześnie oznacza uznanie, że to Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych może swoimi działaniami doprowadzić do niewykonania prawomocnych orzeczeń wydanych przez sądy administracyjne,

- **naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy**, poprzez zastosowanie art. 70 ust. 1 u.o.d.o. i wydanie postanowienia w sytuacji, w której nie uprawdopodobniono, że ujawnienie list sędziów w zawartych wykazach sędziów popierających zgłoszenia kandydatów do KRS, zgodnie z wyrokiem NSA w sprawie o sygnaturze I OSK 4282/18 może spowodować jakiegokolwiek poważne i trudne do usunięcia skutki dla ochrony danych osobowych.

W związku z powyższym, na podstawie art. 145 § 1 pkt 2 p.p.s.a. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2) ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 ze zm., dalej: k.p.a.) Rzecznik **wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonego postanowienia.**

W przypadku nieuwzględnienia powyższego wniosku, na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a oraz lit. c p.p.s.a. Rzecznik **wnosi o uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia.**

Rzecznik, na podstawie art. 61 § 3 p.p.s.a., **wnosi również o wstrzymanie w całości wykonania zaskarżonego postanowienia.**

Jednocześnie, działając na podstawie art. 119 pkt 2 p.p.s.a., Rzecznik wniosł o skierowanie sprawy do rozpoznania w trybie uproszczonym.

UZASADNIENIE

1. Wprowadzenie

W dniu 30 lipca 2019 r. na stronach internetowych Kancelarii Sejmu oraz Urzędu Ochrony Danych Osobowych (UODO) pojawiły się informacje o tym, że Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych, działając na podstawie skargi osoby fizycznej oraz z urzędu

wszczął dwa postępowania wobec Kancelarii Sejmu RP w sprawie dotyczącej przetwarzania danych osobowych sędziów, zawartych w wykazie sędziów popierających zgłoszenia kandydatów do Krajowej Rady Sądownictwa oraz wydał w dniu 29 lipca 2019 r. postanowienia zobowiązujące Kancelarię Sejmu RP do ograniczenia przetwarzania danych osobowych w wyżej wymienionych sprawach.

Rzecznik Praw Obywatelskich, stojąc na straży wszystkich praw i wolności obywatelskich, w tym zarówno prawa ochrony danych osobowych, jak i prawa dostępu do informacji publicznej, postanowił skorzystać z przysługujących mu uprawnień i przystąpić do toczącego się postępowania przed Prezesem Urzędu Ochrony Danych Osobowych, o czym poinformował Prezesa UODO pismem z dnia 30 lipca 2019 r. (pismo nr VII.6060.35.2019.AG, w aktach postępowania).

Jak wskazał Rzecznik Praw Obywatelskich w uzasadnieniu przystąpienia do postępowania administracyjnego, sprawa ujawnienia nazwisk osób znajdujących się na listach popierających kandydatów do Krajowej Rady Sądownictwa jest istotna nie tylko z punktu widzenia realizacji zagwarantowanego w art. 61 Konstytucji RP prawa do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne, gwarancji prawa do ochrony danych osobowych i prawa do prywatności, o których mowa w art. 47 i 51 Konstytucji RP, ale przede wszystkim dla stabilności systemu prawnego w Polsce w związku z obowiązkiem wykonywania prawomocnych orzeczeń sądów, w tym sądów administracyjnych (w tym przypadku wyroku NSA z 28 czerwca 2019 r. w sprawie o sygnaturze I OSK 4282/18).

W dniu 12 sierpnia 2019 r. do Biura Rzecznika Praw Obywatelskich wpłynęła odpowiedź Prezesa UODO, w której przekazano uwierzytelnione odpisy akt postępowania, co umożliwiło przedstawienie niniejszej skargi.

Rzecznik Praw Obywatelskich uczestniczy również w postępowaniu sądownoadministracyjnym, wszczętym skargą Patryka Wachowca (sygn. akt w postępowaniu przed WSA w Warszawie II SA/Wa 488/18, obecnie przed Naczelnym Sądem Administracyjnym w związku z wniesioną przez Kancelarię Sejmu skargą kasacyjną). W piśmie procesowym skierowanym do Naczelnego Sądu Administracyjnego (pismo z 30 stycznia 2019 r., sygn. VII.6060.19.2018.MM) Rzecznik Praw Obywatelskich wskazywał powody, dla których uznał za konieczne przystąpienie do tego postępowania. Podkreślał

m.in., że decyzja Szefa Kancelarii Sejmu RP odmawiająca udostępnienia informacji publicznej o osobach pełniących funkcje publiczne, które popierały zgłoszenia kandydatów na członków KRS uniemożliwia obywatelom dokonania oceny, czy kryteria wyboru członków KRS zostały spełnione. W ocenie Rzecznika niezwykle istotne jest natomiast, aby zapewnić transparentność procedury wyboru członków KRS, której konstytucyjnym zadaniem (art. 186 ust. 1 Konstytucji RP) jest stanie na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów.

2. Uzasadnienie naruszenia art. 170 p.p.s.a. w zw. z art. 184 Konstytucji

W dniu 29 lipca 2019 r. Prezes UODO wydał postanowienie (ZSPU.440.707.2019.AZ.I), działając na podstawie art. 123 k.p.a. oraz w zw. z art. 70 ust. 1 i 2 u.o.d.o. w postępowaniu wszczętym z urzędu, prowadzonym wobec Kancelarii Sejmu RP. W postanowieniu tym zobowiązał Kancelarię Sejmu RP do ograniczenia przetwarzania danych osobowych sędziów zawartych w wykazach sędziów popierających zgłoszenia kandydatów do Krajowej Rady Sądownictwa, poprzez nakazanie powstrzymania się od ich upublicznienia oraz udostępnienia w jakiegokolwiek formie innym podmiotom do czasu wydania decyzji kończącej postępowanie w niniejszej sprawie. W uzasadnieniu postanowienia Prezes UODO stwierdził, że „zostało bowiem uprawdopodobnione, iż może dojść [do] naruszenia przepisów o ochronie danych na skutek wykonania przez Kancelarię prawomocnego wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 czerwca 2019 r. (sygn. akt I OSK 4282/18)”.

Tym samym, Prezes UODO – uznając, że upublicznienie list poparcia może skutkować naruszeniem wymienionych w postanowieniu przepisów RODO oraz ustawy o KRS uznał, że wszczynając postępowanie administracyjne jest władny ingerować w zasadę, wyrażoną w art. 170 p.p.s.a., zgodnie z którą orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i inne organy państwowe, a w przypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia 28 czerwca 2019 r. (I OSK 4282/18) oddalił skargę kasacyjną Szefa Kancelarii Sejmu RP od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 sierpnia 2018 r. (sygn. akt II SA/Wa 484/18), którym uchylono decyzję odmawiającą udzielenia żądanej informacji publicznej.

W tym kontekście należy jedynie dla formalności przypomnieć, że w sytuacji, gdy zachodzi związanie prawomocnym orzeczeniem sądu i ustaleniami faktycznymi, które legły u jego podstaw, niedopuszczalne jest w innej sprawie o innym przedmiocie dokonywanie ustaleń i ocen prawnych sprzecznych z prawomocnie osądzoną sprawą. Rozstrzygnięcie zawarte w prawomocnym orzeczeniu stwarza stan prawny taki, jaki z niego wynika. Nie tylko sądy rozpoznające między tymi samymi stronami inny spór muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto w prawomocnym, wcześniejszym wyroku. Naczelny Sąd Administracyjny również podkreślał, że stanowisko, uznające możliwość czynienia przez organy administracji publicznej ustaleń sprzecznych z treścią prawomocnego orzeczenia sądu, jest nie do pogodzenia z wyływającą z art. 2 Konstytucji RP zasadą demokratycznego państwa prawnego oraz określoną w art. 7 Konstytucji RP zasadą legalizmu (por. wyrok NSA z 1 grudnia 2009 r., sygn. akt II FSK 1054/08 albo wyrok NSA z 25 lutego 2014 r., sygn. akt II GSK 1939/12).

W komentarzu do art. 170 p.p.s.a. (J.P. Tarno, Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, wyd. V, Lex) wskazano także, że „podkreślenia wymaga przewidziana przez ten artykuł moc wiążąca prawomocnego orzeczenia sądu jako aktu władzy państwowej. Jej swoistość wyraża się w tym, że obejmuje także inne sądy (w tym Naczelny Sąd Administracyjny) i inne organy państwowe (w tym także orzekające w kontrolowanym postępowaniu administracyjnym), które **muszą brać pod uwagę nie tylko fakt istnienia, ale i treść prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego [podkr. w!]**. Podmioty te są zatem faktem i treścią prawomocnego orzeczenia sądu związane, co implikuje w sposób bezwzględny wzięcie tego pod uwagę w wydawanych przez nie rozstrzygnięciach”.

Rzecznik Praw Obywatelskich przypomina również, że *ratio legis* art. 170 p.p.s.a. polega na tym, że gwarantuje on zachowanie spójności i logiki działania organów państwowych, zapobiegając funkcjonowaniu w obrocie prawnym rozstrzygnięć nie do pogodzenia w całym systemie sprawowania władzy (tak m.in. NSA w wyroku z 19 maja 1999 r., IV SA 2543/98 czy w wyroku z 9 czerwca 2006 r., I OSK 1268/05).

Przyjęcie stanowiska zaprezentowanego przez Prezesa UODO, a zatem uznanie, że Prezes UODO ma możliwość swoimi postanowieniami wpływania na wykonanie prawomocnych orzeczeń sądów (w tym przypadku administracyjnych) stoi również w

sprzeczności z art. 184 Konstytucji. To Naczelny Sąd Administracyjny oraz inne sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej, a nie organ administracji publicznej, jakim jest UODO, sprawuje kontrolę nad działalnością sądów. Podstawową formą, w jakiej sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej, jest wymierzanie sprawiedliwości przez wiążące rozstrzygnięcie sporów o prawo, w których przynajmniej jedną ze stron jest jednostka lub podmiot podobny. Taka sytuacja miała miejsce w sprawie, w której zapadł wyrok NSA z 28 czerwca 2019 r. (I OSK 4282/18), gdzie najpierw WSA, a następnie NSA dokonał w istocie kontroli działalności Kancelarii Sejmu. Z punktu widzenia art. 184 Konstytucji, który wyznacza również sposób dokonania wykładni art. 170 p.p.s.a., niedopuszczalne jest przyjęcie, że wyrok ten może być obecnie zakwestionowany przez Prezesa UODO. *De facto* bowiem Prezes UODO, wydając skarżone przez Rzecznika Praw Obywatelskich postanowienia, odniósł się nie tyle do działań Kancelarii Sejmu, co do wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego, czego dowodzi również odniesienie się w uzasadnieniu do art. 11c ustawy o KRS, wyłożonego już w wyroku NSA.

Przyjęcie odmiennej argumentacji prowadziłoby do całkowitego podważenia zasady powagi sprawy osądzonej, naruszając fundamenty wymiaru sprawiedliwości w Polsce i orzecznictwa sądowego.

Tym samym, w ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich, postanowienie z 29 lipca 2019 r. w sprawie ZSPU.440.707.2019.AZ.I, wydane zostało przez Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych z rażącym naruszeniem prawa, co prowadzi do wniosku o stwierdzenie jego nieważności. W przypadku nieuwzględnienia tego wniosku, te same argumenty przemawiają za tym, że doszło do takiego naruszenia przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy i co tym samym prowadzi do wniosku o konieczności uchylecia zaskarżonego postanowienia w całości.

3. Uzasadnienie dla wniosku RPO o naruszeniu wskazanych przepisów prawa materialnego

W uzasadnieniu skarżonego postanowienia Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych zajął stanowisko, że upublicznienie list poparcia może skutkować naruszeniem art. 6 ust. 1 lit. c) i e) RODO oraz art. 11c ustawy o KRS. Wyraził przy tym pogląd, że „zakres przetwarzania danych osobowych przez podmioty sprawujące władzę publiczną lub wykonujące zadania publiczne należy interpretować w ten sposób, iż przetwarzanie dopuszczalne jest w ramach danej procedury, do czasu jej zakończenia”, a skoro procedura wyboru członków KRS została zakończona w 2018 r., to tym samym administrator danych osobowych utracił możliwość dalszego ich przetwarzania, poza celami archiwalnymi. Dalej Prezes UODO – nie zważając na treść wyroku NSA w sprawie I OSK 4282/18 – dodał, że „[z]apis art. 11c ustawy o KRS wprost zaś wyeliminował możliwość upublicznienia danych osobowych sędziów zawartych w wykazach sędziów popierających zgłoszenia kandydatów do Krajowej Rady Sądownictwa”. Następnie zaś, że „[w]obec istnienia ww. wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego, określającego sposób udostępnienia informacji publicznej zawierającej dane osobowe zawarte na listach poparcia kandydatów do Krajowej Rady Sądownictwa, można mówić o wystąpieniu zagrożenia spowodowania poważnych i trudnych do usunięcia skutków dla ochrony danych osobowych tych osób. (...) Może dojść zatem do naruszenia prawa do prywatności ww. osób, o którym mowa w art. 5 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej”.

Wyłącznie dla formalności należy przypomnieć, że kwestia wykładni art. 11c ustawy o KRS była przedmiotem wyroku WSA z 29 sierpnia 2018 r. (sygn. akt: II SA/Wa 484/18) oraz wyroku NSA z 28 czerwca 2019 r. (sygn. akt: I OSK 4282/18). W tym ostatnim Naczelny Sąd Administracyjny podzielił wykładnię art. 11c ustawy o KRS dokonaną przez WSA i przypomniał, że „objęta wnioskiem o udostępnienie informacja w postaci załączników do zgłoszeń kandydatów na członków Krajowej Rady Sądownictwa w zakresie wykazów obywateli oraz wykazów sędziów popierających zgłoszenia mieści się w pojęciu informacji publicznej” (str. 12 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), a także że „ograniczenie prawa do informacji publicznej z powołaniem się na przepis art. 5 ust. 2 u.d.i.p. w stosunku do wykazu sędziów popierających zgłoszenia kandydatów do KRS nie może mieć zastosowania, bowiem informacja ta ma związek z wykonywaniem przez sędziów funkcji publicznych. (...) Udostępnienie wykazu sędziów popierających zgłoszenia kandydatów do KRS powinno nastąpić po uprzedniej anonimizacji numeru ewidencyjnego

PESEL sędziego, który nie jest związany z pełnioną funkcją publiczną, a zatem nie powinien podlegać udostępnieniu”. Ponieważ orzeczenia te są znane z urzędu Sądowi, Rzecznik Praw Obywatelskich do tej kwestii dalej już nie będzie się odnosił uznając, że stosując art. 70 ust. 1 u.o.d.o. Prezes Urzędu dokonał błędnej, bo sprzecznej z wyrokami sądów administracyjnych, interpretacji art. 11c ustawy o KRS, przedstawiając swoją interpretację przepisu, pomimo związania wyrokiem NSA (art. 170 p.p.s.a.). Tylko tytułem przykładu warto wskazać, że Prezes UODO ponownie pisze o ujawnianiu numerów PESEL sędziów, podczas gdy ta kwestia jest już w całości rozstrzygnięta przez sądy.

Prezes UODO w swoim postanowieniu, powołując się na art. 6 ust. 1 lit. c) i e) RODO nie dostrzegł jednak w ogóle brzmienia art. 86 RODO, zgodnie z którym „dane osobowe zawarte w dokumentach urzędowych, które posiada organ lub podmiot publiczny lub podmiot prywatny w celu wykonania zadania realizowanego w interesie publicznym, mogą zostać przez ten organ lub podmiot ujawnione zgodnie z prawem Unii lub prawem państwa członkowskiego, któremu podlegają ten organ lub podmiot, dla pogodzenia publicznego dostępu do dokumentów urzędowych z prawem do ochrony danych osobowych na mocy niniejszego rozporządzenia”. Przepis ten przesądza, że podmiot ujawniający informacje publiczne zawierające dane osobowe nie narusza w ten sposób przepisów RODO (zob. również P. Litwiński, Komentarz do art. 86, w: P. Litwiński (red.), Rozporządzenie UE w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i swobodnym przepływem takich danych. Komentarz, Warszawa 2018, Legalis). Przepisami prawa polskiego, które dotyczą upubliczniania informacji zawartych w dokumentach urzędowych, jest ustawa o dostępie do informacji publicznej. Problem legalności udostępnienia informacji której dotyczy postępowanie, w kontekście art. 5 ust. 2 u.d.i.p., został wyłożony we wspomnianym wyżej wyroku WSA z 29 sierpnia 2018 r. i potwierdzony wyrokiem NSA z 28 czerwca 2019 r.

Dodatkowo należy podkreślić, że Prezes UODO, powołując się na art. 6 ust 1 lit. a) i c) RODO nie tylko nie dostrzega art. 86 RODO, ale także art. 2 ust. 2 lit. a) RODO, zgodnie z którym RODO nie ma zastosowania do przetwarzania danych osobowych w ramach działalności nieobjętej zakresem prawa Unii. Należy przy tym przypomnieć, że Unia Europejska nie posiada kompetencji do regulowania dostępu do informacji publicznej w państwach członkowskich (por. art. 15 TFUE, a także art. 3-6 TFUE). Tym samym, w

zakresie dostępu do informacji publicznej RODO nie będzie mieć zastosowania. Dopuszczalność udostępnienia informacji publicznej musi zatem podlegać ocenie wyłącznie na podstawie przepisów krajowych, w tym przypadku u.d.i.p. Ustawa ta zawiera przepis dopuszczający ograniczenie prawa do informacji publicznej ze względu na prywatność osób fizycznych. W świetle powyższego, dokonywanie wykładni przepisów u.d.i.p w kontekście art. 6 RODO jest nieprawidłowe, biorąc pod uwagę treść art. 2 ust. 2 lit. a) RODO, co potwierdza brzmienie art. 86 RODO.

Warto również nadmienić, że podstawą prawną dla przetwarzania danych osobowych w kontekście udostępniania informacji publicznej mógłby być wspomniany przez Prezesa UODO art. 6 ust. 1 lit. c) RODO, który wskazuje na dopuszczalność przetwarzania danych osobowych w przypadku konieczności wypełnienia obowiązku prawnego ciążącego na administratorze. Na gruncie poprzednio obowiązującego stanu prawnego, czyli ustawy z 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 poz. 922 ze zm.), w kontekście ówczesnie obowiązującego art. 23 ust. 1 pkt 2 u.o.d.o. pisano, że właśnie realizacja obowiązku dekodowanego z art. 5 ust. 2 u.d.i.p. stanowi przykład usprawiedliwionego przetwarzania danych osobowych na podstawie przepisów prawa (zob. M. Sakowska-Baryła, *Dostęp do informacji publicznej a ochrona danych osobowych*, wyd. Presscom, 2014, s. 100). Obecny stan prawny, bardziej złożony w związku z bezpośrednim obowiązaniem i stosowaniem aktu prawa UE i zakresem kompetencji UE, mógłby prowadzić do analogicznego rozumowania, które Prezes UODO w ogóle pomija.

Powyższe rozważania, w ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich, prowadzą do wniosku, że wydając postanowienie z 29 lipca 2019 r. Prezes UODO naruszył wskazane w petitum przepisy prawa materialnego, co prowadzi do wniosku o konieczności uchylecia zaskarżonego postanowienia.

4. Uzasadnienie dla wniosku RPO o naruszeniu art. 70 ust. 1 u.o.d.o.

Wydanie postanowienia przez Prezesa UODO na podstawie art. 70 ust. 1 u.o.d.o. może mieć miejsce wyłącznie wówczas, gdy w toku postępowania zostanie uprawdopodobnione, że przetwarzanie danych osobowych narusza przepisy o ochronie danych osobowych, a dalsze ich przetwarzanie może spowodować poważne i trudne do usunięcia skutki, Prezes Urzędu, w celu zapobieżenia tym skutkom, może, w drodze

postanowienia, zobowiązać podmiot, któremu jest zarzucane naruszenie przepisów o ochronie danych osobowych, do ograniczenia przetwarzania danych osobowych, wskazując dopuszczalny zakres tego przetwarzania.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Prezes Urzędu w żadnym miejscu nie uzasadnia, dlaczego przyjął, że dalsze przetwarzanie może powodować „poważne i trudne do usunięcia skutki” poza tym, że – w jego ocenie – może dojść do naruszenia prywatności osób i że – również w jego ocenie – nie jest to zgodne z przepisami prawa. Do tych tez Prezesa UODO Rzecznik odniósł się powyżej. Tym samym, poprzez nieuwzględnienie wyraźnych tez zawartych w wielokrotnie przywoływanym już wyroku NSA z 28 czerwca 2019 r., Prezes nieprawidłowo zastosował art. 70 ust. 1 u.o.d.o., co przemawia za uznaniem, że doszło do naruszenia przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na rozstrzygnięcie. .

4. Uzasadnienie dla wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego postanowienia

Rzecznik Praw Obywatelskich wnosi również do Sądu o wydanie postanowienia o wstrzymaniu wykonania zaskarżonego postanowienia Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych w całości. W ocenie Rzecznika, utrzymywanie stanu, w którym Prezes UODO uznaje dopuszczalność wydawania postanowień, w których dokonuje własnych ustaleń co do prawa pomimo istnienia prawomocnego orzeczenia sądu w tej materii, a także umożliwianie niewykonanie prawomocnego orzeczenia sądu prowadzi do podważenia fundamentów państwa prawa i zasad rządzących wymiarem sprawiedliwości. Próba zablokowania wykonania wyroku NSA, poprzez akt administracyjny, może zmierzać do wytworzenia nowego standardu, nie tylko w odniesieniu do samego NSA, lecz generalnie dla całego sądownictwa w Polsce.

W ocenie Rzecznika decyzja Szefa Kancelarii Sejmu RP odmawiająca udostępnienia informacji publicznej o osobach pełniących funkcje publiczne, które popierały zgłoszenia kandydatów na członków KRS uniemożliwia obywatelom dokonania oceny, czy kryteria wyboru członków KRS zostały spełnione. Z tych przyczyn Rzecznik przystąpił do wspomnianego we wprowadzeniu drugiego toczącego się postępowania, a także przystąpił do postępowania administracyjnego w niniejszej sprawie. W tym jednak przypadku zagrożenie dla praw obywatelskich jest o wiele dalej idące, bowiem utrzymywanie

aktualnego stanu, w którym Prezes UODO blokuje wykonanie wyroku, może prowadzić do naruszenia zasad, o których mowa w art. 2 Konstytucji RP.

Przesłanką do zastosowania przez Sąd art. 61 § 3 p.p.s.a. i wstrzymania wykonania zaskarżonego postanowienia jest obawa, że dojdzie m.in. do spowodowania trudnych do odwrócenia skutków, które – raz zaistniałe – powodują istotną lub trwałą zmianę rzeczywistości. W orzecznictwie NSA dodaje się przy tym, że chodzi o takie skutki, w przypadku których powrót do stanu poprzedniego może nastąpić tylko po dłuższym czasie lub przy stosunkowo dużym nakładzie sił i środków (postanowienie NSA z 13.05.2010 r., II FSK 182/10). W tym przypadku w ocenie RPO taka właśnie sytuacja ma miejsce - utrzymywanie w systemie prawnym zaskarżonego postanowienia Prezesa UODO i utrzymywanie sytuacji, w której organ administracji może wstrzymać de facto wykonanie prawomocnego orzeczenia sądu może w sposób nieodwracalny zmienić pojmowanie zasady powagi rzeczy osądzonej i interpretację nie tylko art. 170 p.p.s.a., ale także art. 184 Konstytucji RP.

W związku z powyższym, Rzecznik Praw Obywatelskich wnosi jak na wstępie.

Z upoważnienia
Rzecznika Praw Obywatelskich

Stanisław Trociuk
Zastępca Rzecznika Praw Obywatelskich

Załącznik:

1. Tekst ujednolicony zarządzenia Nr 11/2018 Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 29 marca 2018 r. w sprawie określenia zadań Zastępcy Rzecznika Praw Obywatelskich, uwzględniający zmiany wprowadzone przez zarządzenie Nr 25/2018 Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 6 czerwca 2018 r. oraz zarządzenie Nr 14/2019 Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 24 kwietnia 2019 r. Zarządzenie Nr 11/2018 RPO z dnia 28 marca 2018 r. w sprawie określenia zadań Zastępcy RPO